

N:o 200.

Af herr **C. Lindhagen**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t*
angående meddelande af officiellt intyg rörande svensk lag
och rättspraxis.

Ofta förekommer, att för tillvaratagande af svenska intressen i utlandet erfordras att kunna der förete bevis om hvad svensk lag stadgar i ett eller annat afseende.

Då någon föreskrift ej finnes för utfärdandet af dylika bevis, söker man vanligen reda sig så, att man hos någon underrätt eller dess ordförande genom direkt ansökan eller bemedling af utrikesdepartementet eller Konungens befallningshafvande gör framställning om erhållande af det erforderliga intyget. Ibland plägar ock justitiekanslern tillhandagå med sådana intyg, som dock af honom ej utfärdas i embetet.

Denna anordning är synnerligen otillfredsställande, och detta i två afseenden.

Då någon skyldighet att afgifva dylika intyg ej finnes, afslås nemligen ofta framställningen, och detta inträffar nästan undantagslöst, så snart det aldrig så litet påkallas någon slutledning genom sammanställning af olika lagrum eller något yttrande om en lagtillämpning.

Erhålles åter det begärda beviset, så har detta, äfven om det angifves vara utfärdadt å tjenstens vägnar, i sjelfva verket ingen annan betydelse än såsom ett uttryck af intygsgifvarens enskilda åsigt i ämnet. Det behöfves blott, att någon i utlandet fäster uppmärksamheten på detta förhållande för att, såsom erfarenheten visat, intyget der skall förlora allt

förtroende. Och fordras, såsom äfven ofta inträffar, uttryckligt vitsord om intygsgifvarens lagliga befogenhet att utgifva intyget, står man alldeles redlös.

Med anledning af det nu sagda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida och under hvilka vilkor föreskrift kunde meddelas om skyldighet för någon myndighet att på begäran meddela intyg rörande svensk lag och rättspraxis.

Stockholm den 28 januari 1899.

Carl Lindhagen.

STOCKHOLM: H. & P. ÅBERG, 1899.